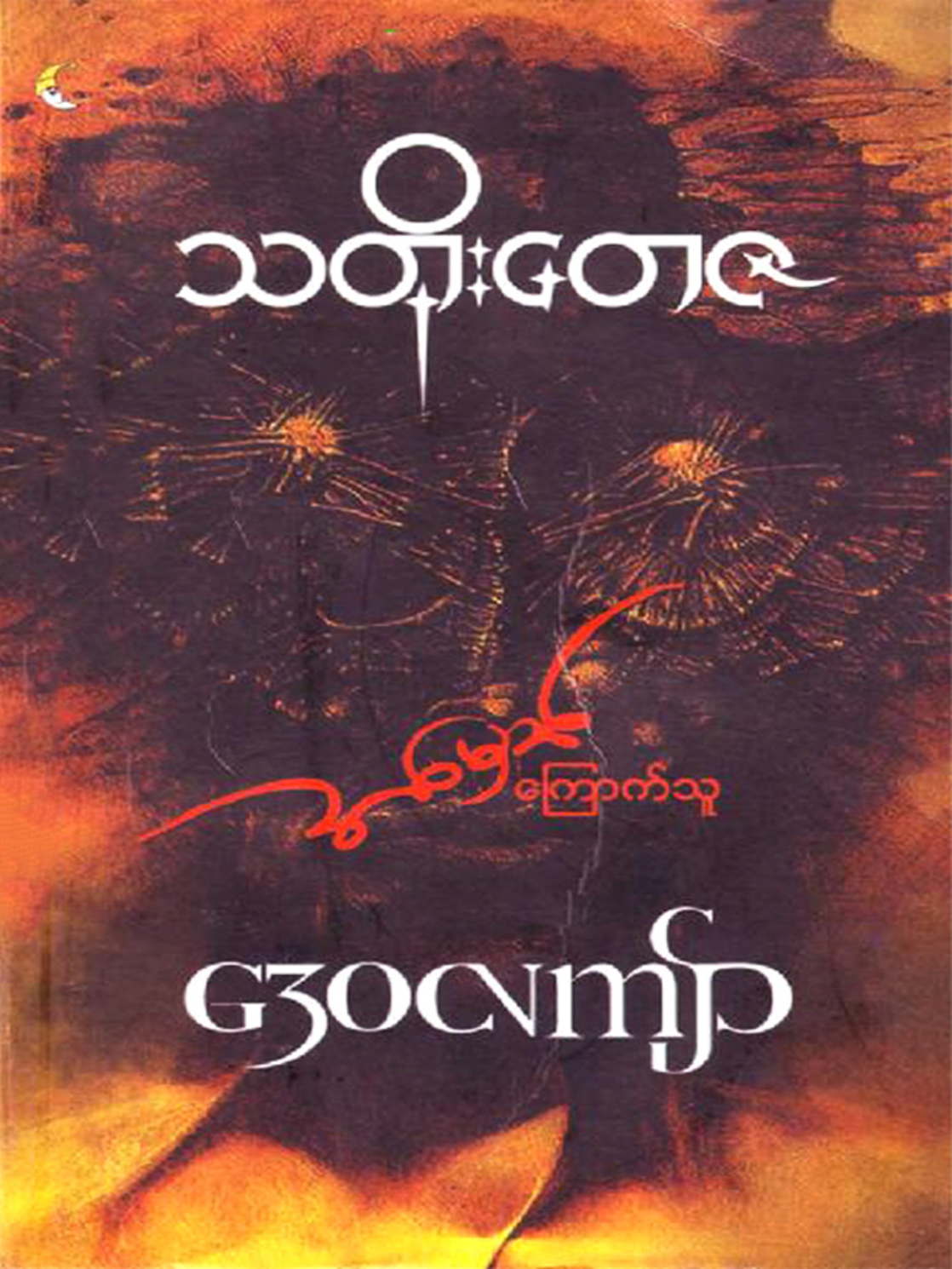

သတိုးတေ

မြေကြောက်သူ

ဒေသနာ

ထက်ကြပ်မကွာ သတိုးတေဇ

"မင်း သူ့ကို သေတဲ့ အထိတော့လက်လွန်ခြေလွန် မလုပ်သင့်ဘူးကွာ
။ ဒီလိုအသုံးမကျတဲ့ ကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရတာလဲ"

ဟု စမတ်ဂျာက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

သူက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် (ခိုးဖော်ခိုးဖက်)ဖြစ်သူစပေါ်တီကို အပြစ်တင်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။

သူရော စပေါ်တီပါ နှစ်ယောက်စလုံးသည် အိမ်ဖောက်ထွင်းခိုးယူသည့် သူခိုးများ ဖြစ်ကြ၏။ ယခုတော့အိမ်တစ်အိမ်ကို ဖောက်ဝင်ရင်း အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက နီးလာရာ စပေါ်တီ၏ လက်ချက်ဖြင့် သေသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ သူတို့လို သူခိုးများ အဖို့ ခိုးမှုအပြင် လူသတ်မှုပါ ထပ်ဆင့်လာလျှင် မလွယ်ကြောမှာ ပြတတ်သည် မဟုတ်လား။

စပေါ်တီက ညဉ့်ကောင်းကင်နောက်ခံတွင် ထီးထီးမားမားကြီး ရှိနေသော တစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့် တူသည့် အိမ်ကြီးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ...

"ငါကသူ့ကို မသတ်ရင် သူက ငါ့ကို သတ်တော့မှာ ကွ။ နောက်ပြီး သူ ရန်မူပုံကလည်း သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူး "

"ဘာ ... ဘယ်လို သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်တာလဲ"

"ဟိုသင်းကွာ ... သူလုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေက လူနဲ့ မတူဘူးလို့ ပြောတာ။ အရူးလိုပဲ။ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ အရူးတစ်ကောင်နဲ့ တူတယ်"

စမတ်ဂျာကတော့ ...

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ သူ့ကို အော်လားဟစ်လား မလုပ်နိုင်ရုံလောက် ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရင် ပြီးတဲ့ ဥစ္စာ"

"ဪ ... မင်းကတော့ ပြောမှာ ပေါ့။ သူ့ကို မင်းကမှ မတွေ့လိုက်ရတဲ့ ဥစ္စာ၊ အဲဒီခဲက လူလိုသူလိုကို ဆက်ဆံလို့ မရပါဘူးဆို"

စပေါ်တီက ပြောရင်း စောစောက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်သတိရပြီး ကျောချမ်းသွားသည် ။ ထိုအိမ်ရှင်၏ လက်ချက်ဖြင့် ယခုထိတိုင် နာကျင်နေသေးသော သူညာဘက် ခြေသလုံးကြွက်သားကို အသာအယာပွတ်သပ်လိုက်၏။

စောစောတုန်းက ထိုအိမ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ စပေါ်တီ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ပြီး စားပွဲခုံတစ်လုံးကို မွေနှောက်ရှာဖွေနေခဲ့သည် ။ ထိုစဉ်မှာ ပင် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ ထိုအခန်းထဲသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏။ သူဝင်လာပုံက ခြေသံမျှပင် မကြားရ။

စပေါ်တီက ခိုးယူရမည့် ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေနေရင်း အလိုအလျောက် မသိစိတ် အာရုံက နှိုးဆော်သောကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် ထိုအိမ်ရှင်ဖြစ်သူကို မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည် ။ မြင်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုအိမ်ရှင်ဖြစ်သူ၏ သွင်ပြင်အမူအရာက ထူးဆန်းနေမှန်း သူ အလိုလို သတိထားမိသည် ။ ဘာမှန်းတော့မသိ။

အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက သာမန်ပင် အများ သူငါလို အညိုရောင်ဖျော့ဖျော့

ညအိပ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။ ။

သမားရိုးကျ လူတစ်ယောက်အဖို့ (ကိုယ့်အိမ်ထဲကို သူခိုးဝင်လာသောကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာရပြီဆိုလျှင် စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ စိုးရိမ်ပူပန်မှု စသော အမှုအရာတစ်မျိုး မျိုးတော့ ရှိနေမည်မှာ အမှန်ပင်။ သို့သော် ယခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ ထိုအိမ်ရှင်ဖြစ်သူက ချွန်မြမြသွားတွေ အကြားမှာ လျှာကို တစ်လစ်ထုတ်ပြီး ထော်လန်လန် ဖြစ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့်သပ်လိုက်သည်။ ။

သူ့အမှုအရာက ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပုံမျိုးနှင့် တူသည်။ ။ ထိုအမှုအရာကို ကြည့်ပြီး စပေါ်တီရင်ထဲတွင် မသတိသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ သူ၏ သူခိုးသက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဖူးပါ။

ယခုတော့ ... အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက သူ့အိမ်ထဲ သူခိုးဝင် သည် ကို ကျေနပ်အားရနေပုံမျိုး။ ဝဝဖြိုးဖြိုး ကြက်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသော မြေခွေးတစ်ကောင်၏ မျက်နှာမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ။ ထိုသူ၏ မျက်လုံးအကြည့်များကို စပေါ်တီ မနှစ်မြို့သလို ခံစားရသည်။ ။ ထို့ကြောင့် နောက်သို့ ခြေလှမ်း အနည်းငယ် ဆုတ်လိုက်ရင်း (ဖောက်ထွင်းမှု ကျူးလွန်တိုင်း) ဘေးရန်ဆီးကာ မျိုးဖြင့် သူယူဆောင် လာလေ့ ရှိသည့် ခဲသွပ်ထားသော ပိုက်လုံးပျော့ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ။

"အနားမကပ်နဲ့ နော် ကိုယ့်လူ"

စပေါ်တီက သူ၏ လက်နက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြရင်း သတိပေးလိုက်သည်။ ။ သို့သော် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက သူ့ စကားကို မကြားသည် လား၊ ကြားလျက်နှင့် ဂရုမစိုက် သည် လားတော့ မပြောတတ်။ ရှေ့သို့ ထပ်တိုးလာသည်။ ။ စပေါ်တီ၏ ကျောက် စားပွဲခုံနှင့် ကပ်နေလေပြီ။

နောက်ထပ် ဆုတ်စရာနေရာ မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် သူက ထပ်မံ၍ ..

"ကျုပ် ခင်ဗျားကို အန္တရာယ်မပြုချင်ဘူး။ နောက်ဆုတ်နော်"

ဟု သတိပေးလိုက်သည် ။ သူ့မျက်ဝန်းထောင့်ကမူ ထိုလူ၏ အမူအရာကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေရ၏။

အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ ကြွက်သားများ တောင့်တင်းလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည် ။ တိုက်ခိုက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်အချက်ပေးလိုက်သည့် အလားပင်။ ထိုသူက အကာအကွယ်လည်း မရှိ။

ပရိယာယ်ဆင်ခြင်းလည်း မရှိဘဲ ပြောင်ကျကျ ရှေ့သို့ တိုးလိုက်ပြီး နောက် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ကဲ့သို့ လွှားခနဲခုန်အုပ်လိုက်၏။

သို့သော် လမ်းတစ်ဝက် လေထဲမှာ ပင် ထိုသူ၏ ဝမ်းဗိုက်နှင့် စပေါ်တီ၏ ဘွတ်ဖိနပ်ဦးပိုင်းတို့ ပြင်းထန် စွာဆောင့်လိုက်မိကြပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ဗုန်းခနဲ ပုံလဲကျသွားသည် ။ ထိုလူသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် နှစ်ပတ်မျှ လိမ့်သွားပြီးနောက် လက်တစ်ဖက်က ဝမ်းဗိုက်ကို နှိပ်ရင်း အခြား လက်တစ်ဖက်က ကွေးကောက်နေသည် ။ သူ့ဦးခေါင်းက တစ်ဖက်သို့ လည်ကျနေ၏။

ပွင့်ဟနေသော မေးရိုးပေါ်တွင် ချွန်ထက်သည့် သွားများ ၏ အသွင် သဏ္ဌာန်က ဆတ်ခနဲထိုးဟပ် ကိုက်ဆွဲတော့ မည့်ခွေးတစ်ကောင်၏ ပါးစပ်နှင့် တူနေလေသည် ။ စပေါ်တီသည် လည်း (စမတ်ဂျာလိုပင်) ဖောက်ထွင်းခိုးယူသည့် လုပ်ငန်းကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် အေးအေးဆေးဆေး ပြီးသွားစေချင်သည် သာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယခုပြဿနာက အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ ကိုယ်တိုင်က လူတစ်ယောက်လို မတုံ့ပြန်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

ထိုသူက သူ၏ ထူးဆန်းသော ချွန်ထက်နေသည့် သွားများ ဖြင့် စပေါ်တီ၏ ညာဘက်ခြေသလုံးကို မိမိရရ လှမ်းဟပ်ကာ ကိုက်ဆွဲထားလိုက်သည်။ နာကျင်လွန်းသောကြောင့် စပေါ်တီက အိမ်ရှင်ဖြစ်သူကို ခဲပိုက်လုံးဖြင့် တအားလွှဲရိုက်လိုက်သည်။ မလွှတ်သေး။ နောက်တစ်ကြိမ် တအားလွှဲ ရိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ ရိုက်ချက်က ပို၍ ပင်ပြင်းထန်သေးသည်။ နောက်ဆုံး အသက်ထွက်သည် အထိ လက်လွန်သွားပြီးတော့မှ သူ့ ခြေထောက်က သွားတွေကြားမှ လွတ်လာတော့၏။

"အဲဒီလူက တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လိုပဲကွ။ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်ကို က လူနဲ့ မတူဘူး။ သတ္တဝါရိုင်း တစ်ကောင်လိုပဲ"

စမတ်ဂျာအဖို့ တော့ ထိုကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားပါ။ သူမြင်တွေ့ရသည့် အချိန်တွင် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ၏ အလောင်းသည် သာမန် သူလိုငါလို အလောင်း တစ်လောင်းပင် ဖြစ်၏။ လောလောဆယ်တွင် စမတ်ဂျာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရသည် က သူတို့ ၏ ဖောက်ထွင်းခိုးယူ မှုသည် မမျှော်လင့်ဘဲ လူသတ်မှု ဖြစ်သွားသောကြောင့်ပင်။

* * *

အစတုန်းက ဒီအိမ်ကို ဖောက်ထွင်းခိုးယူမည့်ကိစ္စ သည် ငှက်ပျောသီး အခွံနွာစားရ သလောက်ပင် လွယ်ကူလိမ့်မည်ဟု စမတ်ဂျာ ယူဆထားခဲ့သည်။ ဒီလို ကြီးမားသော အိမ်ကြီး တစ်အိမ်လုံးတွင် အိမ်ရှင် တစ်ယောက်တည်းသာ နေထိုင်သည် ဟု သိခဲ့ရ၏။

စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များ တွင် (ရံဖန်ရံခါ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့များ တွင်) အ

ယောက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော ဧည့်သည် များ လာရောက် လည်ပတ်ကြပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်အထိ နေတတ်ကြသည် ကို သိရသည်။ ။

ထိုသတင်းကို စမတ်ဂျာနာ အစ်မဖြစ်သူက ထိုအိမ်ကိုသန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးရသည့် အလုပ်သမကြီးထံမှ အစ်အောက်ယူလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ထိုအလုပ်သမကြီး ကတော့ ထူးဆန်းသော ဧည့်သည် များ လာရောက် လည်ပတ်ကြပြီး ဘယ်လိုကိစ္စတွေ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် လုပ်ကြကိုင်ကြသည် ကို အတော်ပင် စပ်စုချင်ဟန်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် စမတ်ဂျာနာ သူတို့ ဘာလုပ်လုပ် စိတ်မဝင်စားပါ။ သူစိတ်ဝင်စားသည် က ဧည့်သည် မလာသော ညများ တွင် ထိုအိမ်ကြီးထဲ၌ အိမ်ရှင်တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်သည် ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်၏။ ယင်းအချက် သာလျှင် သူလုပ်ငန်းနှင့် သက်ဆိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအိမ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော နာမည်ဆိုးများ ၊ ကောလာဟလများ ပျံ့နှံ့နေသည့်တိုင် သူဂရုမစိုက်ပါ။ အစတုန်းကတော့ သူ တစ်ယောက်တည်း ဝင်ရောက် ခိုးယူမည်ဟု ပင် စိတ်ကူးလိုက်သေး၏။ သို့သော် အခက်ကြုံချင်တော့ သူရထားသည့် သတင်းအချက်အလက်က သိပ်မပြည့်စုံ။

ထိုအိမ်တွင် တယ်လီဖုန်းရှိသည် ။ ခွေးတော့ မရှိ။ ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်အခန်းမှာ ထားသလဲ ဆိုသည် ကိုတော့ သတင်းသိုးသိုးသန့်သန့် ကြားသည်။ ။ သို့သော် သူခိုး အချက်ပေးခေါင်းလောင်းများ တပ်ဆင်ထားခြင်း ရှိမရှိ ကိုတော့ သူမသိပေ။ သူ့ကို သတင်းပေးသော သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမကြီး ကလည်း အိမ်ထဲအနှံ့ သေသေချာချာမှ ရောက်ဖူးရဲ့ လားမသိ။

ထို့ကြောင့်ပင် စပေါ်တီကို သူနှင့်စပ်တူတွဲလုပ်ရန် ကမ်းလှမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဖောက်ထွင်းခိုးယူ၍ ရသမျှကို တစ်ယောက်တစ်ဝက် ခွဲ

ယူကြမည် ဟူသော ကတိကဝတ်ပင် ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ဒီကောင့်ကို ခေါ်လာမိသည့်အတွက် နောင်တရနေရပြီ။ သူ့ကြောင့် ယခု တော့ လူသတ်မှု ဖြစ်ရပြီ။ နောက်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ပိုင်ဆိုင်ရမည့် ပိုက်ဆံများကို သူနှင့် တစ်ယောက်တစ်ဝက် ခွဲဝေယူရဦးတော့မည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသော အတက်ချီရော့စ် ထဲ၌ ပိုက်ဆံတွေ အထုပ်လိုက်ပါလာသည့်အပြင် ရွှေ ထည် ငွေထည် ပစ္စည်းများ လည်း ပါလာ၏။ ထို လက်ဝတ်ရတနာများ တွင် ပိုင်ဆိုင်မှုသက်သေခံ အမှတ် အသားများ ရှိမည်မှာ သေချာသော်လည်း ကိစ္စမရှိပါ။ ယင်းတို့ ကို အရည်ကျိုလိုက်လျှင် ထုခွဲရောင်းချ၍ ရမည်ပင်။ ထိုပစ္စည်းများအားလုံး ကို သူတစ်ယောက်တည်း ပိုင်ဆိုင်ရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မည်နည်းဟု စမတ်ဂျာ တွေးနေမိ၏။

* * *

စပေါ်တီကတော့ ယခုချိန်ထိတိုင် ကြောက်လန့် စိတ်မပြေသေး။ ဒီအိမ်ကြီးထဲကို စဝင်ကတည်းက သူ့စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန့် ခံစားနေခဲ့ရသည်။ အိမ်ထဲမှ ပရိဘောဂများကို ထွင်းထုထားသည့် လက်ရာများ ပန်းပုရုပ်လုံးများကလည်း မသတိစရာ။ အမှောင့် ပယောဂလိုလို၊ ရုပ်ပုံတွေ အားလုံး၏ မျက်နှာများကလည်း မိစ္ဆာဆန်နေသည်။ စပေါ်တီက အယူသီးတတ်သူ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။ သို့သော် ဒီအိမ် တစ်အိမ်လုံးရှိ အခမ်းအနား အပြင်အဆင်များ သည် အောက်လမ်း ဂန္ထီရနွယ်နေသည် ဟု အလိုလို ခံစားနေရ သည်။

ကြီးမားသော ဝက်သစ်ချသား စားပွဲကြီး၏ ခြေထောက်များ ပေါ်တွင် ရှေးဟောင်း ဒဏ္ဍာရီလာ မကောင်း ဆိုးဝါး ရုပ်ပုံများကို ထွင်းထုထားသည့် စားပွဲပေါ်တွင် တပ်ထားသည့် ခွက်ကြီးနှစ်ခုက သမားရိုးကျ ခွက်များ မဟုတ်ကြချေ။ လူဦးခေါင်းခွံရိုး နှစ်လုံးဖြစ်သည်။ ။ တကယ့်ဦးခေါင်းခွံ အစစ်တွေပဲလား။ တကယ့်ဦးခေါင်းခွံနှင့် တစ်သဝေမတိမ်း တူအောင် ထွင်းထုထားသော လက်ရာများ လားတော့ မပြောတတ်ပေ။

အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် ကား နံရံပေါ်၌ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ဇောက်ထိုး ချိတ်ထားသည်။ ။ ထိုလက်ဝါးကပ်တိုင်၏ အောက်ဘက် စင်ကလေးပေါ်တွင် ကား အနက်ရောင် ဖယောင်းတိုင်ကိုတိုင် စိုက်ထား၏။

ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း မသိသော်လည်း ထိုအရာများကို ကြည့်ရင်း စပေါ်တီ၏ ခေါင်းထဲ၌ တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲလာခဲ့သည်။ ။ ယခု အိမ်အပြင်သို့ ရောက်သည့်တိုင် ထိုခံစားမှု၏ လွှမ်းခြုံထားသော အငွေ့အသက်က ရှိနေသေးသည်။ ။ ကားပေါ် မြန်မြန်ပြန်တက်ပြီး ဒီနေရာနှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသော နေရာသို့ရောက်အောင် သွားမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု စပေါ်တီက တွေးလိုက်၏။

* * *

လယ်ကွင်းနှစ်ကွင်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး သူတို့ က ရပ်ထားသည့် နေရာအထိရောက်အောင် ဖုန်ထူသော အဖြူရောင် လမ်းကလေးအတိုင်း လာခဲ့ကြလေသည်။ ။ ကောင်းကင်ကား တိမ်ကင်းစင် ကြည်လင်နေသောကြောင့် လရောင်က ရွန်းလဲ့လဲ့တောက်ပကာ လမ်းမပေါ်သို့

အလင်းရောင် ဖြာကျနေ၏။ စပေါ်တီက ခြံစည်းရိုးကို တိုးဝင်ကာ ရေမြောင်းကို ဖြတ်ကျော်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။

သူ့ နောက်က လိုက်ပါလာသော စမတ်ဂျာ တစ်ယောက် ခြံစည်းရိုး ပေါက်ထဲ တိုးဝင်သည် ကို စောင့်နေလိုက်သည် ။ ပြီးတော့မှ သူကပင် ဦးဆောင်ကာ ကားရပ်ထားရာဆီသို့ လျှောက်ခဲ့တော့သည် ။

ခြေလှမ်းဆယ့်နှစ်လှမ်းမျှသာ လျှောက်ရသေးသည် ။ နောက်မှ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သော စမတ်ဂျာ၏ အသံကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားရ၏။

"ဟေ့ကောင် ... စပေါ်တီ၊ မင်း ခြေထောက်မှာ ဘာတွေလဲ"

စပေါ်တီက သူ့ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက် သည် ။ ဘာမှ မတွေ့။ သူ့ဘွတ်ဖိနပ်များကို ခါတိုင်း မြင်နေကျ အတိုင်းလိုပင် မြင်ရသည် ။ ထို့ကြောင့် သူ က ...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

" မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းနောက်မှာ ... "

ထိုစကားကြောင့် စပေါ်တီက သူ့နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက် ၏။ ကားလမ်းပေါ် သူစတက်ခဲ့ရာ နေရာမှ ယခု သူရပ်နေရာ နေရာ၏ အနောက်ဘက် ငါးပေအကွာခန့်ထိ ကြားတွင် စီတန်းသော ခြေရာများ ကို တွေ့လိုက်ရလေသည် ။ ခြေရာတွေက အရောင် ရင့်ရင့်။

စပေါ်တီက သူ့ခြေထောက်ကို မပြီး ဖိနပ်ခွာကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည် ။ ဖုန်တွေ ပေနေသည် က လွဲ၍ ဘာမှ မရှိ။ သူက ခြေရာများကို တစ်ဖန် လှမ်းကြည့် လိုက်ပြန်သည် ။ ခြေရာများက အနက်ရောင်ဟု ထင်ရ၏။

သို့ရာတွင် အရောင်စုံလက်နေသည် ဟု လည်း အောက်မေ့ရသည်။ ။

စမတ်ဂျာကတော့ ခြေရာတွေကို အနီးကပ်မြင်ရအောင် ငုံ့ကြည့်နေ၏။ ခေါင်းပြန်မော့ လိုက်သည့်အခါ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့သြစိတ်ရှုပ်ထွေးသော အမူအရာကို မြင်ရသည်။ ။ သူက စပေါ်တီ၏ ဘွတ်ဖိနပ်ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မြေကြီးပေါ်တွင် ထင်နေသည့် ခြေရာများကတော့ ဖိနပ်မပါသည့် ခြေဖဝါးရာများ သာ ဖြစ်သည်။ ။

စမတ်ဂျာက ခြေရာတစ်ခုကို လက်ညှိုးဖြင့် လှမ်းတို့ ကြည့် ၏။ ထို့နောက် သူ့လက်ညှိုးတွင် ပေကျံလာသော အရာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်ပြီး ...

"အနီရောင်ကွ ... သွေးတွေလိုပဲ"

ဟု သူက ပြော လိုက်လေသည်။ ။

ထိုစကားကြောင့် စပေါ်တီတစ်ယောက် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားသည်။ ။ သူက ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေသော မျက်လုံးပြူးကြီးများဖြင့် ချာချာလည် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ဟု န်ထိုး ပြေးတော့သည်။ ။

သူပြေးသည့်နောက်သို့ ခြေရာများကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားကြသည်။ ။ ထူးခြားသည် က ယခုလိုက်သော ခြေရာများ သည် အပြည့်မထင်ဘဲ ရှေ့ပိုင်းတစ်ဝက်သာ ထင်ကျန်နေ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ခြေရာတွေလည်း အလားတူ အပြေးလိုက်နေသည် ဟူသည့် သဘောပင်

။

စမတ်ဂျာလည်း ရပ်မနေရဲဘဲ စပေါ်တီနောက်သို့ ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။ ။ ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်မိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးကို ဝှန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက်ကြ၏။

စမတ်ဂျာက မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် အသက်ရှူရင်း ခိုးရာပါပစ္စည်းများ ထည့်လာသည့် လက်ဆွဲသေတ္တာကို ကားနောက်သို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ စပေါ်တီက ကားကို စက်နှိုးရင်း ...

"ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားမှ ဖြစ်မယ်ကွ"

"စိတ်အေးအေးထား ... သူငယ်ချင်း။ ဒီကိစ္စကို ငါတို့ သေသေချာချာ စဉ်းစားဖို့ လိုတယ်"

စပေါ်တီက ဘာကိုမှ စဉ်းစားလိုဟန် မရှိတော့ပေ။

ကားကို ဂီယာထိုးပြီး တရကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

တစ်မိုင်ခန့် မောင်းလာခဲ့ကြပြီးသောအခါ စမတ်ဂျာက ကားပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြု၍ သူတို့ လာခဲ့ရာလမ်းတစ်လျှောက်သို့ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာခြေရာမှ မတွေ့ရဘူးကွ။ ငါတို့ မျက်ခြည်ဖြတ်ထားနိုင်ခဲ့ပြီ"

ထို့နောက် စမတ်ဂျာက တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိဟန်ဖြင့် ...

"ဟိုအိမ်ကနေ ငါတို့ ကားရပ်ထားတဲ့ နေရာအထိတော့ ခြေရာတွေ ကျန်နေမယ်"

ထင်တယ်နော်"

"ကျန်လည်း ဘာဖြစ်သေးလဲကွာ ... ။

ငါတို့ ကို ဘယ်သူက လိုက်ဖမ်းနိုင်မှာ မို့လို့ လဲ"

စပေါ်တီက ကြောက်စိတ်ပြေ လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ခါတိုင်းလို ကျွမ်းကျင်တည်ငြိမ်မှုမျိုး ပြန်ပေါ်လာလေပြီ။

သူကပင် ဆက်၍ ...

"ဒါတွေဟာ လရောင်အောက်မှာ ငါတို့ မျက်စိမှားတာလည်း ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မှာ ပါ"

စမတ်ဂျာကတော့ သူ့လက်တွင် ယခုတိုင် စွန်းနေဆဲဖြစ်သော သွေး
စက်ကို ကြည့်ရင်း ...

"အမြင်မှားတာတော့ မဟုတ်တာသေချာတယ်"

* * *

ရုတ်တရက် စိတ်ကူးတစ်ခုရလာသည် နှင့် စပေါ်တီက သူ့ဘောင်းဘီ
ခြေထောက်အစကို ဆွဲတင်ပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ အကိုက်ခံထားရသော
သွားရာမှ သွေးနည်း နည်းထွက်နေသည် ။ ခြေအိတ်မှာ စိုနေသည် ကို
တွေ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ဒီလောက်နှင့်လည်း ဖိနပ်အောက်ခံကို ဖြတ်၍ ခြေ
ရာထင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်။

စမတ်ဂျာက သေချာအောင် ကားလာခဲ့သည့် လမ်းတစ်လျှောက်
နောက်ဘက် ကိုက်အနည်းငယ် အထိ သွားကြည့်လိုက်သေးသည် ။ ခေ
တ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးနောက် စပေါ်တီကပါ သူ့နောက်သို့ လိုက်လာ၏။ စ
မတ်ဂျာက ...

"ကားနောက်ကိုလိုက်လာတဲ့ လက္ခဏာတော့ မတွေ့ရဘူးကွ။ ငါ့အ
ထင် ... ဟာ ... "

သူက စပေါ်တီ ၏ နောက်ဘက် မြေပြင်ပေါ် လှမ်းကြည့်ရင်း အံ့သြ
တကြီး ရေရွတ်လိုက်သည် ။

သူ၏ အာမေဍိတ်သံကြောင့် စပေါ်တီကပါ နောက် လှည့်ကြည့်လိုက်

၏။ ကားရပ်ထားရာဆီမှ စပေါ်တီ၏ နောက်သို့ လိုက်လာသော သွေး
ခြေရာများက အထင်းသား။

စပေါ်တီက ပြန်လှည့်ပြီး ကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည် ။ ခြေရာများ
ကလည်း ပြန်လှည့်ပြီး သူ့နောက်သို့ လိုက်သွားကြပြန်၏။

"ကဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

စပေါ်တီက ကားထဲတွင် ထိုင်ချရင်း မေးလိုက်သည် ။ ခေါင်းရှုပ်နေ
သော စမတ်ဂျာက ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ။

တကယ်တော့လည်း ဖြေစရာမလိုပါ။ ခြေရာများ သူ့နောက်လိုက်နေ
ခြင်း မဟုတ်။ စပေါ်တီ၏ ကိစ္စသာ ဖြစ်သည် ။

စမတ်ဂျာ တွေးပူနေသည် က တစ်ခုတည်းသာ ရှိ၏။ ဒီအတိုင်းသာ
ဆက်၍ သူနဲ့ စပေါ်တီ တတွဲတွဲ လုပ်နေဦးမည် ဆိုလျှင်ကား ခြေရာများ
ကို နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လာသည့် ရဲများ အဖို့ သူ့ကိုပါ အလွယ်တကူ
ဖမ်းမိသွားနိုင်သည် ။ နောက်ပြီး ခိုးရာပါ ပစ္စည်း များကို ဝေစုခွဲရမည့်
ကိစ္စကလည်း ရှိသေးသည် ။

နောက်ထပ် ဆယ့်လေးငါးမိုင်ခန့် မောင်း လာပြီး သည် အထိ သူတို့
နှစ်ယောက် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် စကား မဆိုမိကြဘဲ ရှိသေးသည် ။ လူပြ
တ်သောလမ်းကလေးတစ်ခု အရောက်တွင် သူတို့ ကားကို ရပ်လိုက်ကြ
ပြန်သည် ။ စောစောကအတိုင်းပင်။ စပေါ်တီက ကား ပေါ်မှ ဆင်းပြီး
ခြေလှမ်းအနည်းငယ် စမ်းလျှောက်ကြည့် ပြန်၏။ အဖြေကတော့ မ
ထူးခြားပါ။ ခြေရာများက စပေါ်တီနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေ
ဆဲပင်။

စပေါ်တီကတော့ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေလေပြီ။

ထို့ကြောင့် စမတ်ဂျာက ...

"ကဲ ... သူငယ်ချင်း၊ ဒီနေရာမှာ ပဲ ငါတို့ ဝေစု ခွဲလိုက်ကြရအောင်။
ပြီးရင် ငါ့ကို ကားလမ်းပေါ်မှာ ပဲ ထားပစ်ခဲ့ကွာ၊ မကောင်းဘူးလား"

စပေါ်တီက သူ့ကို သံသယဖြင့် ကြည့်နေသည် ။

သို့သော် စမတ်ဂျာက ထပ်ပြီး ဖိအားပေးလိုက်၏။

"မင်းအနေနဲ့ ဒီခြေရာတွေ လိုက်မလာအောင် ခွာချပစ်ခဲ့နိုင်ရင်တော့
ကောင်းသွားမှာ ပဲကွ။ အဲဒီလိုမှ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ...

အင်းလေ ... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငါတို့ နှစ်ယောက်တတွဲတွဲ လျှောက်
သွားနေမှာ ထက် စာရင် တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီ ပြေးတာက ရဲတွေခြေ
ရာဖျောက်ဖို့ ပိုလွယ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်"

စပေါ်တီကတော့ သိပ်စိတ်မပါလှ။ သို့သော် ရွေးချယ်စရာ အခြား
နည်းလမ်းလည်း မရှိတော့ပေ။

စမတ်ဂျာက ကားနောက်ခန်းထဲမှ လက်ဆွဲသေတ္တာကို ယူပြီး သူတို့
နှစ်ယောက် အကြားတွင် ထားကာ ဖွင့်လိုက်သည် ။ စပေါ်တီက အထဲ
မှာ ပါသော ငွေစက္ကူထုပ်များကို နှစ်စုခွဲကာ ပုံနေ၏။ ပိုက်ဆံတွေကို ကြ
ည့်ရင်း စမတ်ဂျာ၏ စိတ်ထဲတွင် နှမြောတသ ဖြစ်သလို ခံစားလိုက်ရသ
ည် ။

သွေးစက်ခြေရာတွေကြောင့် မကြာခင် စပေါ်တီကိုရဲက ခြေရာခံမိ
သွားမှာ သေချာသည် ။ သူ အဖမ်းခံရလျှင် သူဝေစု ပိုက်ဆံများကိုလည်း
ဆုံးရှုံးရပေတော့မည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီပိုက်ဆံတွေဟာ အလဟဿ
ဖြစ်သွားမှာ ပါပဲ။ တကယ်ဆိုလျှင် စပေါ်တီအား ပိုက်ဆံများ ခွဲဝေပေး
ခြင်းသည် ဖြုန်းတီးမှုသက်သက်သာလျှင် ဖြစ်လေတော့သည် ။

ထိုအတွေးနှင့်အတူ စမတ်ဂျာက သူ့မိတ်ဆွေထံတွင် ဆောင်ထားသော ခဲပိုက်ပျော့ကို တိတ်တဆိတ် ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ခေါင်းငုံ့ကာ ဝေစုပိုက်ဆံများကို နှစ်ပုံ ပုံနေသည့် စပေါ်တီ၏ နောက်စေ့တည့်တည့်သို့ တအား လွှဲရိုက်ချ လိုက်လေတော့သည်။ ။

နောက်ပိုင်းကိစ္စများအား လွယ်လွယ်လေးသာ ဖြစ်သည်။ ။ အနီးဆုံးတွေ့ရသော တူးမြောင်းကူး တံတားတစ်ခုပေါ် အရောက်တွင် စမတ်ဂျာက ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် စပေါ်တီ၏ အလောင်းကို တွန်းချလိုက်၏။ စပေါ်တီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး နစ်မြုပ်သွားပြီး ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ပူဖောင်းကလေးများ ပလုံစီထလာသည် အထိ သူ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။ ။ ထို့နောက် သူ ကားကို ဆက်လက် မောင်းထွက်ခဲ့လေတော့သည်။ ။

နောက်သုံးရက်ခန့်ကြာမှ စမတ်ဂျာတစ်ယောက် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။ သူ့လက်ထဲတွင် လည်း လက်ဆွဲသေတ္တာကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လျက်သား။ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်လာသော သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲ့ရွဲ့စိုနေ၏။ သူက ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲယူပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။ သူ့ပုံစံက လဲပြိုကျသွားတော့မည် ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ။ ဇနီးဖြစ်သူက စိုးရိမ်သွားပြီး

"ဘီလ် ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ရှင့်နောက်က ရဲတွေ လိုက်လာလို့လား"

"ဟင့်အင်း ... ရဲတွေ လိုက်လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ လိုက်လာတာက ဒီပြင်ဟာပါ) သူက အဝင်လှေကား တံခါးခုံပေါ်မှ စွန်းထင်းရာများကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ။ သို့သော် ဇနီးသည် က အပြင်တွင် ရေစိုလာသော သူ့ခြေရာများ ဖြစ်သည် ဟု ပင်ထင်နေလေ၏။ စမတ်ဂျာက ...

"ရေစိုအဝတ်တစ်ခု ယူပြီး အဲဒီခြေရာတွေကို သုတ်ပစ်လိုက်စမ်း။ ဘယ်သူမှ မမြင်သွားခင် မြန်မြန်လုပ်"

သို့သော် ဇနီးဖြစ်သူက ကြောင်ကြည့် နေဆဲရှိသေးသည်။ သူက ...

"လုပ်လေ ... မြန်မြန် ... လုပ်စမ်းပါ"

သူမက

အဝင်တံခါးဝအနီးတွင် ခူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခြေရာများကို ရေစိုအဝတ်ဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြောင်စင်သွားသော အခါတွင် မှမီးကို ဖွင့်လိုက်၏။

သူမ အံ့အားသင့်သွားသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲအထိ နင်းလျှောက်သွားသော သွေးစက်ခြေရာများကို ထပ်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူမက ထိုခြေရာများကိုပါ ဆေးကြောသုတ်သင်ပစ်ပြီးနောက် သူ့ခင်ပွန်းရှိရာဆီသို့ သွားကာ

"ရှင့်ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာများ ရလာသလား"

"မရပါဘူး၊ ခြေရာတွေက ငါ့ခြေရာတွေ မဟုတ်ဘူး လစ်ရဲ့။ ငါ့နောက်ကို လိုက်နေတဲ့ ခြေရာတွေ"

"ဘာ ... ရှင့်နောက်ကို လိုက်နေတယ်။ ဟုတ်လား။ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ပြန်လာသလဲ

စမတ်ဂျာက ရှင်းပြလိုက်သည်။ သူသည် စပေါ်တီကို ရှင်းပစ်လိုက်ပြီးနောက် ကားကိုပါ အစဖျောက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အိမ်ပြန်ရန် ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့၏။

လျှောက်လာခဲ့ပြီး ဘာမှ မကြာလိုက်မီ နောက်သို့ ပြန် လှည့်ကြည့်

လိုက်သောအခါ သူ့နောက်တွင် ထက်ကြပ်မကွာ ပါလာသည့် သွေးခြေရာများကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပြောမပြတ်တတ်လောက်အောင် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ ။ စပေါ်တီ မရှိတော့သောကြောင့် ခြေရာတွေ သူ့နောက်ကိုပင် လိုက်ရင်း ပစ်မှတ်အဖြစ် ရွေးချယ် လိုက်လေသလား။

သူက လမ်းအနည်းငယ် ဆက်လျှောက် ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ခြေရာများက လိုက်မြဲ လိုက်နေကြသည်။ ။ သေချာနေပေပြီ။ စမတ်ဂျာက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်ရင်း သူ ဘာလုပ်ရမည်ကို ခေါင်းအေးအေးနှင့် စဉ်းစားသည်။ ။ လမ်းလျှောက်သွားနေ၍ တော့ မဖြစ်တော့ပြီ။

နောက်ဆုံးတွင် သူ အကြံတစ်ခုရလာသည်။ ။

ခြေရာမထင်အောင် လှေတစ်စီး စင်းလုံးငှားပြီး ချောင်းရိုးအတိုင်း ခုန်ဆင်းသွားဖို့ ပင် ဖြစ်၏။

ထိုစိတ်ကူးကို အကောင်အထည် ဖော်လိုက်သည်။ ။

လမ်းတွင် အနေဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲတဲ့ ကိစ္စများကိုကား စာဖွဲ့ပြနေစရာပင် မလိုတော့။ ဗိုက်ဆာသော်လည်း အောင့်ထားရသည်။ ။ ညဘက်ကျမှ ကုန်းပေါ်တက်ဝယ်ကာ စားရ၏။ သူ့နောက်က လိုက်လာသော ခြေရာများကို လူမမြင်စေရန် အတွက်လည်း အမှောင်ဆုံးလမ်းများကိုမှ ရွေးပြီး လျှောက်ရသေးသည်။ ။

ဒီခြေရာတွေနှင့် အိမ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်သွားလျှင် ဒုက္ခရောက်မည်ကို သိသောကြောင့် မိုးမရွာမချင်း နှစ်ရက်လုံးလုံး စောင့်နေရသေးသည်။ ။ မိုးရွာမှ သာ ခြေရာတွေ ရေစိုပြီး ပျက်သွားမည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုလောက်ဆိုလျှင် လမ်းပေါ်တွင် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ခြေရာများကတော့ မိုးရေထဲတွင် စီးမျောကာ ပျက်သွားလောက်ပြီ ထင်သည်။ ။ အိမ်ထဲတွင် တော့ ဇနီးဖြစ်သူ လစ်တစ်ယောက်သာ သူသွားလေရာ

နောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ခြေရာများကို ဖျက်၍ မဆုံးနိုင်
အောင်ရှိသည်။ ။

"ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဖိနပ် အသစ်တစ်ရန် မလဲလိုက်တာလဲ"

စမတ်ဂျာက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်

"ဖိနပ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ဆိုနေမှ ကွာ။ ငါ့နောက်ကို လိုက်နေတာပါလို့
မင်းကို ငါပြောပြီးပြီမဟုတ်လား။ ဖိနပ်အောက်ခံ သားရေပြားကို
ဖောက်ပြီး ဘယ်လိုလုပ် ခြေရာထင်မှာ လဲ။ နည်းနည်းပါးပါးလည်း
ခေါင်းကို သုံးပါဦးတော့လား"

"ဒါပေမဲ့ ရှင်ပြောတာ အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘဲ။ ရှင့်နောက်ကို ဘာက
လိုက်နေတာ"

"ဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူးလေ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အဲဒီခြေရာ
တွေက ငါ့နောက်ကို လိုက်ရင်းလိုက်ရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ငါနဲ့ ပိုနီး လာ
ပြီဟ ... "

"ဘာ ... ဘာဖြစ်တယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ပထမဦးဆုံးနေ့တုန်းက အဲဒီခြေရာတွေက ငါ့နောက်
ဘက် ငါးပေအကွာ လောက်မှာ ၊ အခုတော့ ... သုံးပေလောက်ပဲ ဝေး
တော့တယ်"

"အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဘဲရှင်"

အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု မည်မျှပင် ပြောနေစေကာမူ လစ်တစ်ယောက် ထိုရ
က်ပိုင်းအတွင်း တစ်နေ့လုံးလိုလို အိမ်နေရာ အနံ့အပြား၌ ထင်နေသော
စမတ်ဂျာ၏ ခြေရာများကို လိုက်လံပွတ်တိုက် ဖျက်ပစ်ရခြင်းဖြင့်သာ အ
ချိန်ကုန်ရတော့သည်။ ။ ကြာတော့ လင်ရော မယားပါ သွေးပျက်လာကြ

၏။ ခြေရာတွေက စမတ်ဂျာ၏ နောက်သို့ တိုးသည် ထက် တိုးကပ်လာသည် ကို ကြည့်ရင်း လစ်က မေးလိုက်သည် ။

"အဲဒီခြေရာတွေက ရှင့်ကို မိသွားရင်ဘာဖြစ်မှာ လဲဟင်"

စမတ်ဂျာ မဖြေနိုင်ပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း လုပ်လို့ လုပ်ရမည်မှန်း မသိတော့။ ထိုမေးခွန်းကို မေးရန်ပင် သတ္တိမရှိတော့ချေ။

စမတ်ဂျာအတွက် အိပ်မက်ဆိုးမက်သော ညများက ရောက်လာချေပြီ။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သောကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူကနှိုးပြီး ဘာဖြစ်တာလဲဟု မေး၏။

အစပိုင်းတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မမှတ်မိ။ နောက်တော့ ထိုအိပ်မက်ကိုပင် ထပ်တလဲလဲ မြင်မက်လာသည် ။

အိပ်မက်ထဲမှ ပုံသဏ္ဌာန်ကလည်း ပိုပြီးပီပြင်လာ၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် သူက ပက်လက်လှဲ အိပ်နေကာ လူပုံသဏ္ဌာန် အရိပ်မည်းမည်း တစ်ခုက သူ့အပေါ်မှ ကိုင်းပြီး ငုံ့ကြည့်နေ၏။ လေထဲတွင် တွဲလောင်းချိတ် နေသော အရိပ်တစ်ခုလိုမျိုးပင်ဖြစ်သည် ။ မြူငွေနှင့် တူသော ထိုအရိပ်ကား တဖြည်းဖြည်း ငါ့ကိုင်း၍ နိမ့် ဆင်းလာရာ သူ့ဦးခေါင်းနား ရောက်သည် အထိပင် ဖြစ်သည် ။ စမတ်ဂျာက အော်လိုက်ဖို့ ကြိုးစားသော် လည်း အသံက ထွက်မလာ။

ထို့နောက် သူ့လည်ပင်းဘေးတွင် စူးဖြင့် အထိုးခံလိုက်ရသလို ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွား၏။ ထို့နောက် ရုတ်ခြည်းလိုလိုပင် ထူးထူးခြားခြား အင်အားများ ဆုတ်ယုတ်သွားပြီး နုံးခွေမောပန်းသွားသလို ခံစားရသည် ။

အိပ်မက်တိုင်း ဒီလိုချည်းပင် ဖြစ်၏။ သူ့ဘက်က နုံးခွေသွားလေလေ အရိပ်မည်းက ပိုပြီးအားကောင်း လာလေလေ ဖြစ်သည် ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထိုအရာသည် အရိပ် မဟုတ်တော့ဘဲ အလေးချိန်ပင် စီးလာသလို သူခံစားရသည် ။ နောက်တစ်နေ့ မှန်ထဲတွင် သူ့လည်ပင်းကို သူ ကြည့်မိတော့လည်း ပွန်းရာခြစ်ရာလေးပင် ရှိမနေ။ ဒီလိုရက်များအတွင်း ခြေရာများကလည်း သူ နှင့် နီးနီးလာသည် မှာ သုံးလက်မခန့်သာလိုတော့သည် ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကား သူသည် အိပ်ရာထဲမှ မထနိုင်လောက်အောင် အားပြတ် ဆုတ်ယုတ်နေပြီ ဖြစ်၏။ မနည်းအားတင်းကာ ထပြီး မှန်ထဲတွင် ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့လည်ပင်းပေါ်၌ အပ်ပေါက်ရာလို ဒဏ်ရာတစ်ခုကို တွေ့ရသည် ။ သူက သူ့ဇနီးကို ခေါ်ပြီး ပြလိုက်၏။ သူ့ဇနီးက ဘာမှ ထင်မြင်ချက် မပေးတတ်။ သို့သော် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော သူ့ကို ကြည့်ပြီး အရမ်းတုန်လှုပ်သွားသည် ။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဇနီးဖြစ်သူ လစ်က အိမ်သို့ ဆရာဝန်ပင့်ခေါ်၏။ ဆရာဝန်က အားဆေးထိုးပေးပြီးနောက် လစ်နှင့် စကားစမြည်ပြောသည် ။

"ခင်ဗျားယောက်ျားက တော်တော် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကို သွေးအားနည်းနေတယ်ဗျ။ နောက်ပြီး သူ့ဝေဒနာက သာမန်ရောဂါ ထက် ပိုဆိုးတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေ ရတာ တစ်ခုခု ရှိပုံရတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား"

လစ်က မသိကြောင်း ပြောင်လိမ်လိုက်သည် ။

ဆရာဝန်ကလည်း သူမ၏ စကားကို ယုံကြည်ပုံမပြပါ။

သူက ...

"ကျုပ်က ပျောက်စေဆရာ မဟုတ်ဘူး ။ ရောဂါဇာစ်မြစ်ကို မပြောဘဲနဲ့ ကျွန် တော် ဘယ်လိုမှ မကူညီနိုင်ဘူး။ ဖွင့်မပြောဘဲ မြို့ထားရင် ပိုဆိုးလိမ့်မယ်နော်"

လစ်ကတော့ ငြင်းမြဲဆက်ငြင်းနေသည် ။ သွေးစက်ခြေရာများ အကြောင်း ထုတ်ပြောလိုက်လျှင် သူ့ယောက်ျား၏ အလုပ်အကိုင် အကြောင်းပါ မီးခိုးကြွက်လျှောက် ပေါ်ကုန်ပေလိမ့်မည်။ ဆရာဝန်က တော့

"သေသေချာချာ စဉ်းစားထားလိုက်ဦးပေါ့ဗျာ။ မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်တော် တစ်ခေါက် လာကြည့်ပါဦးမယ်"

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကား စမတ်ဂျာ၏ အခြေအနေမှာ တော် တော်ကြီးကို ဆိုးဝါးနေပေပြီ။ အားဆေးကလည်း မကယ်နိုင်တော့ပေ။ အိပ်ရာပေါ်တွင် မျက်လုံး အကြောင်သားနှင့်။ ပြူးတူးပြတ်ကြည့်ကာ ဝိညာဉ်လွင့်သလို ဖြစ်နေ၏။

အစားအသောက်ကိုပင် မစားနိုင်လောက်အောင် အားနည်းနေ သောကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူက ဇွန်းဖြင့် ဖွံ့ ကျွေးနေရသည် ။ စမတ်ဂျာ ကား အကြောက်ကြီးကြောက် နေလေပြီ။ သူသေရတော့မည်ဟု ထင်နေ ပုံရ၏။ လစ် တယ်လီဖုန်း ရှိရာဆီသို့ အပြေးအလွှားသွားပြီး ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်သည် ။ ဆရာဝန်က

"ကောင်းပြီလေ၊ တစ်နာရီအတွင်း ကျွန်တော် ရောက်အောင်လာခဲ့ပါ မယ်။ ဒါနဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေသလဲ ဆိုတာကိုကော ခင်ဗျား သိပြီ လား။"

လစ်က ပြန်ဖြေလိုက်သည် ။

"ဟင့်အင်း ... "

ဆရာဝန်က အပေါ်ထပ်တွင် လူနာကို သူကြည့်နေစဉ် လစ်ကို အော က်ထပ်မှာ ပဲ စောင့်နေရစ်ဖို့ ပြော သည် ။ သူ လူနာကို စမ်းသပ်စစ်ဆေး

ကြည့်ရှုနေချိန်က သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ပင် ကြာမြင့်လွန်းလှ၏။

နောက်ဆုံးတွင် မှ လှေကားပေါ်က တရွေ့ရွေ့ဆင်းလာသော ဆရာဝန်ဖြစ်သူကို မြင်လိုက်ရသည် ။ ဆရာဝန်၏ အမူအရာက အရေးတကြီး အလေးအနက်ဖြစ်နေပုံပေါ်၏။ လဇ်က ...

"သူ ... သူ ... သေတော့မှာ လား ဆရာ"

"သူ ... အရမ်းအရမ်းကို အားနည်းနေတယ်"

ထိုသို့ပြောပြီး စကားကို ခေတ္တဖြတ်ထားသည် ။ ခဏကြာမှ ဆက်၍

...

"ခင်ဗျားဗျာ သူ့ နောက်ကို လိုက်နေတဲ့ သွေးခြေရာတွေအကြောင်း ဘာလို့ စောစောက မပြောခဲ့တာလဲ"

လဇ်က ဆရာဝန်ကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်၏။ ဆရာဝန်က

"လန့်မနေပါနဲ့ တော့၊ သူ ကျွန်တော့်ကို အားလုံး ပြောပြီးသွားပါပြီ။ ဒီလိုမျိုး ရှိနိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် အစောကြီးကတည်းက တွက်ထားပြီး သားပဲ။ အံ့ဩစရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး"

"မ ... မဟုတ်"

"လူဟာ အပြစ်တစ်ခုကို လုပ်မိပြီဆိုရင် မကောင်းမှုမှန်း သိနေတဲ့ စိတ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီး ဖိနှိပ်ထားတာပဲ။ အဲဒီအခါ ဝေဒနာဖြစ်လာတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ တိုက်ဆိုင်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေက ပံ့ပိုးပေးလိုက်ရင် ပိုဆိုးတာပေါ့"

"အခု ခင်ဗျားယောက်ျားကိုပဲ ကြည့်လေ။ သူဝင်ခိုးတဲ့ အိမ်က ဂမ္ဘီရ

လိုလို အောက်လမ်းလိုလိုနဲ့ လို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား။ ဒီကြားထဲမှာ မကောင်းမှုကို ကျူးလွန်ထားတဲ့ သူ့စိတ်က သူ့ကိုယ်သူ ခြောက်လှန့်နေတော့ အဲဒီဂမ္ဘီရ အစွဲကြီး ကပ်ပါလာတာပေါ့။ အခုဟာ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ သူ့ရဲ့ စိတ်ထဲက အစွဲကို ဝိုင်းကူပြီးချွတ်"

လစ်၏ မျက်နှာပေါ်မှ အမူအရာကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဆရာဝန်က သူ့စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဟု လှမ်းမေးသည် ။ လစ်က ...

"မဟုတ်သေးဘူး ဆရာ၊ ခြေရာတွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် မြင် ... "

လစ်၏ စကားပင် မဆုံးလိုက်။ အပေါ်ထပ်ဆီမှ သွေးပျက်လုခမန်း အော်သံတစ်ဝက်၊ ညည်းသံတစ်ဝက်နှင့် အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

သူမတစ်ကိုယ်လုံး အကြောတွေဆိုင်းပြီး ဘာမှ မလှုပ်ရှားနိုင် လိုက်ခင်မှာ ပင် ဆရာဝန်က အပေါ်ထပ်သို့ တရကြမ်း ပြေးတက်သွား၏။ သူမက ဆရာဝန် ၏ နောက်မှ လိုက်သွားသည် ။ သူမ၏ ရင်ထဲ၌ ကားလေးလံမှုတစ်ခုက ဖိစီးနေလေပြီ။

သူမက တံခါးဝမှာ ရပ်လိုက်သည် ။ ဆရာဝန်က လူနာကို တုံ့ပြီး စမ်းသပ်နေရာမှ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဝမ်းနည်းကြေကွဲလျက်။ သူက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းပြလေသည် ။

ဆရာဝန်က လစ်၏ ပခုံးကို နှစ်သိမ့်အားပေးသလို အသာအယာ ပုတ်လိုက်ပြီးနောက် သူမ၏ ဘေးမှ တိတ်ဆိတ်စွာ ဖြတ်ကျော်လျက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည် ။

စက္ကန့်အတော်ကြာသည် အထိ လစ်တစ်ယောက် မလှုပ်မယှက် ရပ်
နေမိသေး၏။ ထို့နောက် သူမ၏ မျက်လုံးအကြည့်က ခုတင်ဆီမှ တစ်ဆင့်
ငုံ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရွေ့လျားသွားသည် ။

သူမ မြင်တွေ့လိုက်ရသော အရာကြောင့် ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်
သွားပြီး စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်လိုက်မိသည် ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရသည့်အရာကား သွေးခြေရာများ ... ။

ထိုခြေရာများက ခုတင်နံဘေးမှ နေ၍ အခန်းပြင်ဘက်ဆီသို့
ဦးတည်နေကြသည် ။ နောက် ... ခြေရာတွေက ကြမ်းပြင်ကို ဖြတ်ကာ
အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွား၏။ ထို့နောက် ဆရာဝန်၏ နောက်သို့
ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည် ။

သတိုးတေဇ
FACES မှဝူဇင်း၊ မေလ၊ ၂၀၀၈
John Wyndham ၏ Close Behind Him
ကို ပြန်ဆိုသည် ။
